

BENJAMIN FARJEON
MORTON FELIX'
HEMLIGHET

SAGA
EGMONT

BENJAMIN FARJEON
MORTON FELIX'
HEMLIGHET

Benjamin Farjeon

Morton Felix' hemlighet

Saga

Morton Felix' hemlighet
är översatt från engelska av Oscar Nachman efter
The Mystery of M. Felix
Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1916, 2019 Benjamin Farjeon och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen
All rights reserved
ISBN: 9788726065411

1. E-boksutgåva, 2019
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

FÖRSTA BOKEN.

Ett mystiskt försvinnande.

I.

ETT ROP PÅ HJÄLP I NATTEN.

— Hjälp!

En ohygglig storm for fram över den stora världsstaden London, så att de dova ljuden från Big Ben förtonade ohörda.

— Vem tusan kan höra något i ett sådant oväder, brummade poliskonstapeln, som patrullerade. Och det, man hör, kan så nära göra en tokig. Och det hade han verkligen anledning att säga, ty han ansattes icke blott av stormen, utan snön yrde även omkring honom och tornade sig i väldiga drivor eller kom svepande kring husknutarna, skarp och bitande som tusentals vassa nålar. Med en obestämd känsla av att man vädjade till honom såsom säkerhetens pålitliga väktare, stod mannen plötsligt stilla några sekunder, medan blodet nästan frös till is i hans ådror.

— Hjälp!

Big Ben tillkännagav i samma ögonblick, att det var midnatt Hjälp! ljudet för tredje gången hemskt och onaturligt.

Poliskonstapeln förstod, att något var på färde, och intog en lyssnande ställning. Helt plötsligt spratt han till, ty någonting, snuddade vid hans fot. Förfärad tog han ett steg tillbaka, men så såg han, att han blivit skrämmd av en mager, nästan stelfrusen katt.

Konstapeln patrullerade på Gerrard street i Soho. Om en stund tog han sin tillflykt till porten av ett gammalt, en smula förfallet hus, helt omedveten om, att de rop på hjälp, han nyss hört, kommo just från övre våningen av detta hus, där en mr Morton Felix bodde.

Denne var en medelålders, gemytlig herre, en av, dem, som föresatt sig att taga livet lätt. På nedra botten bodde mrs Middlemore, värdinnan, som även skötte hushållet åt mr Felix. Denna dam hade för vana att hämta sitt öl till kvällsvarden klockan elva var kväll, ehuru hon vanligtvis ej kom hem igen förrän vid tolvtiden, och så var även fallet i kväll, trots stormen och ovädret.

Plötsligt kom en kamrat fram till den frysande konstapeln.

— Är det du, Wigg?

— Ja, åtminstone vad som finns kvar av mig.

— Ja, en sådan natt, svarade den andra, som hette Nightingale. Har det varit något?

— Nej, ingenting mer än det, att jag nyss tyckte mig höra ett rop på hjälp, fastän jag inte kan säga varifrån det kom.

— Ja, en sådan här natt kan man inte vara säker på någonting, sade Nightingale. Så tog han ett steg tillbaka och kastade en blick upp mot mr Felix' fönster, där det lyste. Han har det varmt och skönt däruppe, tillade han.

— Vem? frågade Wigg.

— Mr Morton Felix. Känner du inte honom?

— Har aldrig hört namnet förut; som du vet, har jag endast patrullerat här i trakten två dagar.

— Nåväl, mr Felix är en enstöring, men en glad sådan. Han gav mig ett halvt pund till jul och lika mycket till nyår, och dessutom har jag fått små handtryckningar vid andra tillfällen.

— Inte illa — men varför visar han sig så liberal? Allt står kanske inte rätt till.

— Jo, för all del! Han är en diamant av klaraste vatten — en glad gosse, som har gott om kova. När jag träffar honom nästa gång, skall jag lägga ut ett gott ord för dig. Han tycker ganska bra om mig, och mrs Middlemore höjer honom till skyarna.

— Vem är mrs Middlemore?

— Hans värdinna. En mycket trevlig och aktningsvärd dam — alldeles av rätta sorten. Hon går alltid ut mellan elva och tolv och hämtar sitt öl till kvällsvarden.

— Då var det nog henne, jag såg för en stund sedan, sade Wigg.

— Mycket sannolikt! Har hon kommit hem igen?

— Nej.

— Ne'-nej! Hon är mycket livad för att prata. Men kors för tusan! Vad står på? Detta sista föranleddes därav, tett porten plötsligt rycktes upp, så att de båda konstaplarna, som, stått lutade mot den, så när ramlat baklänges in i hallen. Då de återvunnit jämvikten sågo de en ung man, till synes mycket upprörd, rusa ut ur porten. Om halsen bar han en röd halsduk, vars ändar fladdrade för vinden. Han smällde igen dörren, skyndade därifrån, utan att ta minsta notis om poliserna, och var snart försvunnen ur sikte.

II.

SPÖKKATTEN.

— Det där var en rolig kropp! utbrast Wigg. Var det kanske mr Felix?

— Nej då! Han ser helt annorlunda ut, och han tar för resten allting lugnt. Det där var nog någon, som varit och hälsat på hos mr Felix.

— Eller kanske hos någon annan hyresgäst, sade Wigg.

— Det finns ingen annan hyresgäst. Mr Felix disponerar hela, våningen en trappa upp och mrs Middlemore

bottenvåningen.

— Han har således hustru och barn?

— Nej, ogift, så vitt jag vet, eller också änkling. Men angående mrs Middlemore — hon och jag äro en smula kontanta med varandra, förstår du. Som du vet, är jag ungtkarl, och jag inbillar mig, att hon inte är alldeles barskrapad.

— Du är allt en fin pojke, du, Nightingale, sade Wigg, hos vilken det, sorgligt att förmäla, genast uppstod en önskan att slå kamraten ur brädet hos änkan.

— Och det är just av den anledningen, jag tittar hit tätt som oftast, fortsatte Nightingale, men måste i detsamma hugga tag i kamraten för att icke ramla omkull, ty nu rådde det nästan full orkan. I samma ögonblick sprang porten, som förmodligen icke blivit riktigt tilldragen av mannen i röda halsduken, upp helt plötsligt, så att de båda konstaplarna ramlade baklänges in i hallen. Sedan de kravlat sig upp igen, vaknade hos dem genast den tanken, att de hade det bra mycket bättre här inne i hallen än ute på gatan, varför de sköto till porten och sedan stodo där i mörkret och övervägde, vad de härnäst skulle ta sig till.

— Det är något, som rör sig, viskade Wigg. Nightingale tog fram sin blindlykta och lät dess sken falla över golvet, och där, alldeles invid väggen, kröp samma utsvultna katt, som en stund förut skrämt Wigg och som nu försvann ur sikte efter en väl måttad spark av Wigg.

— Vad skola vi nu ta oss till? frågade därpå denne.

— Vi gå ner i köket och göra det så bekvämt som möjligt åt oss, sade Nightingale.

Och nere i köket såg det verkligen riktigt inbjudande ut. Sedan Nightingale tänt ljuset på bordet, upptäckte de en hel del matvaror, som stodo uppdukade — bröd, smör, ost, korv, pickles, en stekt kyckling och en skinka. Wigg, som

stod framför spiseln och värmde sig, kunde ej taga blicken från alla dessa läckerheter.

De båda männen hade just börjat ta för sig av maten, då porten plötsligt smällde igen, och de hörde ett tungt flåsande i trappan.

— Nu kommer mrs Middlemoore, viskade Nightingale till kamraten. Vad hon skall bli överraskad, då hon får se oss.

De hörde, hur mrs Middlemoore stannade utanför köksdörren och sade för sig själv:

— Jag tror verkligen, att det lyser därinne, och jag, som tyckte så säkert, att jag släckte ljuset, innan jag gick hemifrån. Samtidigt öppnade hon dörren, och det var tur, att Nightingale sprang fram och slöt henne i sina armar, ty i annat fall hade nog kvällsölet gått förlorat.

— Seså, lugna er nu. mrs Middlemoore! utbrast Nightingale fryntligt. Det är bara jag och Wigg, min kamrat. Ta er en klunk av ölet — så där ja! Har ni kryat till er nu?

Mrs Middlemoore tog till sist ölkruset från läpparna och svarade:

— Ja, nu känner jag mig bättre, men hur i all världen buro ni er åt med att komma in?

— Vi buro oss inte alls åt — vi blåste in. Vi stödde oss mot porten, då det kom en ohygglig stormil och slängde upp den. Och när vi nu en gång äro här, mrs Middlemoore, hoppas jag, att ni inte kör ut oss.

— Köra ut er! utbrast den goda damen vänligt. Nej då! I det här vädret skulle jag inte vilja köra ut en katt en gång!

III.

EN HEMSK TILLDRAGELSE.

— Men tänk, att ni vågade er ut i det här vädret, sade Nightingale, medan mrs Middlemoore skakade av sig snön.

— Gammal vana, mr Nightingale, ingenting annat. Jag har inga tjänare, mr Wigg, och just därför är det så fint och ordentligt i mitt kök. Om man vill ha en sak uträttad ordentligt, skall man sköta om den själv. Nog för att jag skulle kunna ha råd att hålla mig med tjänare, men det är ett alldeles särskilt förhållande med den saken. När mr Felix kom till mig första gången, hade jag inte en enda hyresgäst. Har ni några rum till uthyrning? frågade han. Jag öppnade min mun och svarade ja. Hur mycket begär ni för hela övre våningen? frågade han. Då öppnade jag ånyo min mun och omtalade, vad jag begärde. När han skulle gå, öppnade jag återigen min mun och omtalade, att städning och upppassning kostade extra, och det gick han in på. Eftersom ni, mr Wigg, är en god. vän. till mr Nightingale, kan jag gärna berätta litet för er om mr Felix, i all synnerhet som ni har ert pass här om natten.

— Skål! Jag dricker för vänskapens bevästande! sade Wigg och grep ölkruset med båda händerna och förde det till munnen. Då han en lång stund efteråt och med mycket belåten uppsyn åter ställde ned det på bordet, mötte han Nightingales förebrående blick.

— Vem hade bjudit dig, Wigg? sade denne.

— Åh, det gör ingenting! sade mrs Middlemore. Han är ju en god vän till er, mr Nightingale. Samtidigt räckte hon honom kruset och frågade: Har ni någonsin haft en inspiration, mr Nightingale?

Den tillfrågade kunde inte svara med ens, emedan han hade hela ansiktet begravt i ölkruset. När han till sist druckit sitt lystmäte och torkat sig om munnen, svarade han:

— Ja, i kväll, när jag kom hit för att träffa er, mrs Middlemore. Men nu måste den stekta potatisen snart tas ut ur ugnen, annars blir den förstörd.

— Ni måtte ha ett utmärkt väderkorn, sade mrs Middlemoore småskrattande, varpå hon tog fram ur ugnen ett litet fat med stekt potatis. Wigg gnuggade händerna med belåten min, då han såg värdinnan duka och sätta fram stolar för tre personer. Så där ja! Nu kunna vi äta och prata på samma gång. Var som hemma hos er, mr Wigg, och tag för er — Men för att återgå till min inspiration, så vill jag omtala, att jag kände på mig, att jag skulle få främmande i kväll, så att jag köpte dubbelt så mycket öl som vanligt.

— Det var verkligen en inspiration, sade Nightingale och kastade en förtjust blick på änkan, som besvarade den med ränta.

— Smaka på korven, mr Wigg. Den är utmärkt. Mr Felix tycker mycket om den, och han är mycket kinkig av sig. Då jag omtalade för honom, att jag inte har råd att hålla mig med tjänare, svarade han: Det behöver ni inte heller, mrs Middlemoore. Vi reda oss lika bra utan några sådana där lata varelsor, som bara spionera och springa med skvaller. Mr Nightingale, som ni vet, använder jag inte spritvaror, men det bör inte utgöra något hinder för er att ta ett glas. Ni vet, var buteljen står, och mr Wigg gör er nog sällskap.

— Mrs Middlemoore, sade Wigg, då buteljen ifråga kommit på bordet, ni är en dam efter min smak. Er skål!

— Tack, mr Wigg! svarade mrs Middlemoore. Det är verkligen synd och skam, att sådana trevliga herrar, som ni och mr Nightingale skola behöva traska gata upp och gata med i ett sådant väder som i natt. Hör, så vinden tjuter!

— Just då vi kommo fram hit, rusade en karl ut genom porten, sade Wigg.

— Det måtte väl inte ha varit mr Felix heller? sade mrs Middlemoore i överraskad ton.

— Nej då! Det var en liten, spenslig karl med en röd halsduk om halsen.

— Hur kunde han ha kommit in? undrade mrs Middlemoore.

— Kanske mr Felix släppt in honom, medan ni var ute, påpekade Nightingale.

— Ja, det är möjligt; det gör han ofta, svarade mrs Middlemoore.

— Mrs Middlemoore, sade Wigg och tömde sin tredje whisky, ni är lycklig, som har en sådan hyresgäst.

— Apropos det — har ni någon katt, mrs Middlemoore? frågade Nightingale.

— Nej, mr Felix tål inte katter.

— Men det finns en katt i huset. Och Wigg påstår, att det inte är någon riktig katt, utan endast vålnaden av en katt.

— Herreminje! utbrast mrs Middlemoore, Får mr Felix veta det, blir jag alldeles, olycklig. Han avskyr katter. Och därtill vålnaden av en katt! I sin förfäran kröp hon tätt intill Nightingale.

— Det var nog den, som uppgav de nödrop, jag tyckte mig höra, sade Wigg. Han hindrades från att omtala mer, därigenom att Nightingale, som tagit för sig ordentligt av, whiskyn, skulle lägga armen om livet på mrs Middlemoore, men i stället slog omkull ljusstaken, så att ljuset slocknade. Men detta gjorde honom icke ledsen, utan han begagnade sig av det gynnsamma tillfället att ta ett par kyssar, då Wigg plötsligt reste sig upp och utbrast: Någon har öppnat dörren! — Och så var verkligen fallet; köksdörren stod på glänt.

Nightingale tog för andra gången fram sin blindlykta och lät dess sken falla mot dörren. Och där, mitt i ljusfloden, satt katten, som redan skrämt upp Wigg två gånger. Alla tre skreko till av förfäran, och det hade de verkligen anledning till, ty katten, de sågo, var röd och vartenda hårstrå, som stack ut från dess utmärklade kropp, var blodrött.

IV.

ETT FÖREDRAG OM RÖDA KATTOR OCH VIT SNÖ.

I sin förfäran tappade Nightingale blindlyktan, varvid katten passade på att försvinna.

— Tänd genast ljus, annars svimnar jag, kved mrs Middlemoore, och av diverse »O!» och »Ah!» att döma. tycktes hon verkligen sätta sin hotelse i verkställighet.

— Hon har svimmat, Wigg! flämtade Nightingale. Tänd på ljuset — jag kommer inte åt, ty jag är fullt upptagen.

Wigg strök hastigt eld på en tändsticka och tände ljuset. Mrs Middlemoore vilade emellertid nöjd och belåten i armarna på Nightingale, som inte alls tycktes vara angelägen om att bli fri från sin ljuva börda. Wigg fattade hennes hand och tryckte den ömt.

— Var inte rädd, bad han. Det är inte farligt, inte sant, Nightingale?

— Nej, inte alls, svarade Nightingale strävt, ty han gillade ingalunda kamratens bemödanden att ställa sig in hos änkan.

— Smaka på det här, bad Wigg, och glömsk av sin strax förut avgivna försäkran, att hon icke använde spritvaror, tog mrs Middlemoore sig en klunk whisky och fortsatte därmed, tills glaset var tomt. Sedan frigjorde hon sig långsamt ur Nightingales armar och kastade en blick mot dörren.

— Vart har det hemska djuret tagit vägen? frågade hon.

— Vilket hemskt djur? frågade Nightingale.

— Katten! Den röda katten!

— Den röda katten! utbrast Nightingale i skämtsam ton. Vem har någonsin sett en röd katt? Inte jag för min del! tillade han med en blinkning åt Wigg.

— Inte jag heller, sade denne.

— Menar ni, att ni inte såg en katt, som till på köpet var röd?

— Visserligen såg jag en katt, men inte var den röd, sade Nightingale. Vad säger du, Wigg?

— Detsamma som du, Nightingale.

— Vi ha exempelvis hummer, fortsatte Nightingale, och vi veta, att den blir röd, då den kokas. Men katter kokas ej hela, så vitt jag vet. Och även om man kokar katter hela, så skulle de ej bli röda.

— Jag måste väl tro er då, sade Mrs Middlemore. Men om inte ni två varit närvarande, hade jag kunnat svära på, att katten var röd. Men apropå det — varför skreko ni till båda två?

— Varför vi skreko till? upprepade Nightingale. Jo, därför att ljuset slocknat och dörren gått upp.

Denna förklaring accepterades av Mrs Middlemore, och hon slog sig åter ned vid bordet i betydligt lugnare sinnesstämning. Alla tre tömde sina glas i botten och började åter prata. Men helt plötsligt fick Wigg för sig, att han skulle vara ohjälpligt distanserad av Nightingale i Mrs Middlemoores ynnest, om han inte vidtog sina försiktighetsmått.

— Jag kan inte låta bli att tänka på den där röda katten, sade han plötsligt.

— Wigg, du förvånar mig, sade Nightingale i förebrående ton. Varför tala mera om den saken?

— Jo, förstår du, Nightingale, man måste vara litet förutseende, svarade Wigg. Mrs Middlemore kan inte alltid ha oss här — ehuru jag för min del inte skulle kunna önska mig något ättre. Men ni såg verkligen en röd katt, Mrs Middlemore.

— Gjorde jag? sade Mrs Middlemore och såg sig med ängslig min omkring i köket.

— Ja, det gjorde ni, och ändå var katten inte röd. Jag tyckte, att katten var röd, och detsamma gjorde

Nightingale, om han vill, vara sanningsenlig. Jag väntar på ditt svar, Nightingale.

— Och du skall inte behöva vänta länge, sade Nightingale. Eftersom du och Mrs Middlemore tyckas vara av samma åsikt, så skall jag säga min tanke om saken. Jag tyckte också, att katten var röd. Detta säger jag för er skull, Mrs Middlemore.

— Nu kommer förklaringen, Mrs Middlemore, fortsatte Wigg. Ni har nyss varit ute i snöstormen och såg då naturligtvis ingenting annat än vitt. Detsamma är förhållandet med oss. Jag kommer ihåg, att jag läst i en bok, att om man en längre stund hållit blicken riktad på något vitt och sedan tittar på något annat föremål, så förefaller detta rött, oavsett vilken färg det än har.

— Nonsens! sade Nightingale, i det han reste sig upp och avlägsnade sig några steg från bordet.

— Vart skall ni ta vägen? utbrast Mrs Middlemore helt förfärad.

— Jag tänker gå och ta reda på katten, om den finns kvar här i huset, svarade Nightingale. Är den inte röd, kommer jag att be om ursäkt. Är den däremot röd, så kommer jag att säga »nonsens» en gång till.

Han gick fram till dörren, pekade på golvet och sade:

— Vad säger du om det där, Wigg? Är det bara inbillning?

Wigg gick fram och tittade. Han gnuggade sig i ögonen, stirrade åter och utbrast till sist:

— Har ni någon rödfärg i huset, Mrs Middlemore?

— Inte så vitt jag vet åtminstone.

— Detta, sade Nightingale, är märken efter en katts tassar, och de äro röda. Titta själv, Wigg.

— Ja, så är det verkligen! utbrast den bestörte Wigg.

— Det här är ditt pass, Wigg.

— Ja, men du är äldre i tjänsten — vad råder du mig till?

— Här har det hänt något, som måste uppklaras.
Gå/därför ut på gatan och slå alarm.

— Varför det?

— För att jag, som befinner mig i närheten, enligt reglementet skall kunna komma till din hjälp. Om saken skulle bli bekant, är detta förklaringen på, varför vi befinna oss här båda två.

— Ja visst, det har du rätt i!

— Jag följer med! utbrast mrs Middlemoore i ängslig ton, varpå alla tre gingo uppför trappan, Nightingale med armen om livet på mrs Middlemoore. Men i samma ögonblick, som låset vreds om, flög porten upp med ett dån som av ett kanonskott.

— Ta mig tusan, är inte ovädret fortfarande lika svårt! mumlade Nightingale, varpå alla tre med förenade krafter åter stängde porten.

— Gör inte så mycket oväsen, viskade mrs Middlemoore. Om mr Felix hör oss, blir han förargad på mig.

— Nu vilja vi antaga, att du slagit alarm, så att vi lugnt kunna gå ner igen, sade Nightingale, varpå alla tre återvände ner i köket.

V.

D:R LAMB MEDDELAR KONSTAPLARNAS OCH MRS MIDDLEMOORE HUR DET ÄR FATT MED MR FELIX.

— För den händelse att det begåtts något brott, måste vi ha en redogörelse klappad och klar om vad vi företogo oss, innan brottet uppdagades. Mrs Middlemoore går ut vid vanlig tid, d. v. s. vid halv tolv-tiden, för att köpa öl till kvällsvarden. Hon stänger porten och kommer tillbaks strax efter tolv. Då hon återvänder hem, står porten öppen.

— Men det gjorde den ju inte, invände mrs Middlemoore.

— Förlåt mig, men den stod öppen, mrs Middlemoore. Det är absolut nödvändigt.

— Åh, jag förstår!

— När ni kom in, så träffade ni Wigg och mig i köket, icke sant? Men faktum är, att vi icke hade något här att göra, förrän vi blevo tillkallade. Det är endast ni och mr Felix, som bo här i huset, och han har inte tillkallat oss, alltså är det ni, som gjort det. Av vad anledning? Jo, när ni gick hemifrån, stängde ni porten efter er, men när ni kom tillbaks, så stod den öppen, och dessutom ser ni en karl i röd halsduk komma utspringande. Ni blir naturligtvis förskräckt, och som Wigg av en händelse befinner sig alldeles i närheten, tillkallar ni honom. Han tror sig behöva hjälp och tillkallar mig, och det är anledningen till vår närvaro här. Förstår ni? De båda andra förstodo fullkomligt, varför Nightingale fortsatte: Men vi få inte glömma, att vi varit här en god stund. Mitt silverur — som jag i förbigående sagt vunnit på raffel — fattas tjugu minuter i två. Er kösklocka, mrs Middlemoore, går litet efter.

— Ja, jag kan omöjligt få den att gå rätt, sade mrs Middlemoore.

— Alltså måste vi kunna redogöra för tiden mellan tolv och tjugu minuter i två. Med er tillåtelse, mrs Middlemoore, stannar jag er klocka och skjuter tillbaks den på tolv. Den stannade alltså, medan ni var ute och hämtade öl. Jag stannar likaledes mitt ur och ställer det tillbaks på tolv. Vad gör jag, då jag anländer hit, tillkallad av Wigg? Jo, jag åhör er redogörelse om att porten vid er återkomst stått öppen och att en mansperson kommit utrusande. Sedan ger jag mig i väg för att försöka hugga karlen, men ser inte till honom, utan kommer tillbaks hit.

— Men vad skola vi nu ta oss till? frågade Wigg.

— Ta reda på katten, svarade Nightingale. Vi måste övertyga oss om, varifrån den röda färgen kommit, ty det

var blod.

— O Gud! Vi bli allesammans mördade i våra sängar!
utbrast mrs Middlemoore.

— Nej då, åtminstone inte ni, mrs Middlemoore, det skola vi nog veta att förhindra, sade Nightingale i lugnande ton. Men besvara nu ett par frågor. Mr Felix har ju för vana att komma sent hem. Tror ni, att han var hemma, då ni gick ut för att köpa öl?

— Ja, det är jag alldeles säker på, att han var. Han är alldeles för bekväm av sig att ge sig i väg ut i ett sådant väder.

— Brukar ni gå upp till honom, utan att han ringt på er?

— Nej, det har han strängeligen förbjudit mig att göra.

Nightingale funderade ett ögonblick, så sade han:

— Låt oss. nu ta reda på katten. Men fastän de letade överallt efter katten, kunde de inte få tag i den.

— Den passade nog på att kila ut, då vi öppnade porten nyss, sade Wigg.

— Kanske, sade Nightingale lakoniskt, varpå alla tre återgingo upp i hallen, där de upptäckte färska spår efter katten. Det här är blodspår, sade Nightingale, och de leda, ta mig tusen, upp till övre våningen.

— Ni tänker väl inte gå upp dit, mr Nightingale? sade mrs Middlemoore i ängslig ton och lade sin hand på hans arm.

— Jo, det är just vad jag tänker göra; det är min skyldighet.

— Men tala för Guds skull tyst, viskade mrs Middlemoore i bönfällande ton.

— Ja visst, kära mrs Middlemoore, viskade Nightingale tillbaks. Men titta, här ha vi spåren omigen — och här! Kiss, kiss, kiss! lockade han, men ingen katt kom. Det här är visst dörren till mr Felix' rum?

— Ja, svarade mrs Middlemoore.

Nightingale började med ens knacka på dörren och ropa: Mr Felix! Mr Felix!

Men hur mycket han än knackade och ropade, så kom det ej något svar. De tre därute betraktade varandra med bestörta miner.

— Tror ni inte, att vi skulle kunna spränga dörren? frågade Nightingale.

— Nej, det går nog ej — den är av ek, svarade mrs Middlemoore.

— Vi kunna ju alltid försöka. Kom hit, Wigg, och hjälp till. De båda männen satte axlarna mot dörren, men deras förenade ansträngningar visade sig vara alldeles fruktlösa.

— Vi måste öppna den, sade Nightingale. Vet du, om det finns någon låssmed i trakten, Wigg?

— Nej, det har jag inte reda på, svarade Wigg. Nightingale visste mycket väl, att det fanns en låssmed alldeles i närheten, men han hade ingen smak för att lämna Wigg ensam med mrs Middlemoore.

— Det finns en vid Wardour street, sade han.

— Gör det? sade Wigg. Ja, jag hittar inte alls här i trakten, så jag skulle nog inte få tag i honom.

— All right, sade Nightingale. Då följas vi åt.

— Och lämna mig ensam här? utbrast mrs Middlemoore helt förskräckt.

— Vi kunna inte gå allesammans, sade Nightingale, och jag är inte den, som sviker min plikt. Men det säger jag dig, Wigg, håll dig i skinnet, medan jag är borta!

— Jag har ännu aldrig haft för avsikt att lämna mitt skinn, svarade Wigg vresigt. Jag förstår inte alls vad du menar.

— Nog nu om den saken och följ mig ner till porten. Och laga, att den är öppen, då jag kommer tillbaks.

När Nightingale till sist återvände, hade han med sig icke blott låssmeden, utan även en lång herre, som hastigt

skyndade in i hallen.

— Har det hänt något? frågade Nightingale, i det han såg från Wigg till mrs Middlemoore med misstänksam uppsyn.

— Nej då! svarade Wigg. Vi ha inte hört ett ljud.

— Just då vi veko om ett hörn, mötte vi doktor Lamb, sade Nightingale, i det han med en åtbörd antydde den främmande herrn, och som jag ansåg, att hans hjälp kunde bli erforderlig, bad jag honom följa med.

Sedan grep smeden sig an med att dyrka upp låset, men det tycktes inte vara någon lätt sak, ty först efter tjugu minuter lyckades han få upp dörren. Nightingale steg in först, och efter honom följde alla de andra. Helt plötsligt vände han sig om och pekade på golvet. Där syntes en liten blodpöl.

— Men här finns ju ej en själ, sade Wigg.

— Det där är sängkammaren, sade mrs Middlemoore och pekade på den på glänt stående dörren till ett angränsande rum. De stego in dit. I en länstol nära sängen satt en man med slappt nedhängande armar. D:r Lamb grep honom i axeln och skakade honom.

— Vakna! sade han.

Men mannen förblev orörlig. Doktorn lutade sig ned över mannen och stack handen innanföör hans väst. Sedan fattade han den sovande, under hakan och höjde hans huvud så att ansiktet blev synligt.

— O Gud! Det är mr Felix! utbrast mrs Middlemoore. Vad är det fatt med honom?

— Han är död — stendöd! sade d:r Lamb.

VI.

TIDNINGEN »EVENING STAR» TAR SAKEN OM HAND.